

Περίληψη έργου

N – ΕΥΡΩ – ΣΗ (N – EURO – SE)

της Λένας Κιτσοπούλου

Ένα ζουμ ιν στην εξουσία. Ένα αδυσώπητο καθεστώς το οποίο ευνουχίζει, καταπιέζει, κατευθύνει και εν τέλει δημιουργεί ανελεύθερους πολίτες, οι οποίοι κάποια στιγμή παίρνουν τα όπλα στα χέρια από απόγνωση, πολεμώντας ένα αόρατο " άδικο". Το πολιτικό σύστημα ως μία καθημερινή ανθρώπινη N – έυρω- ση, ο φασισμός ως μία φυσική ανθρώπινη ιδιότητα. Δύο γονείς και το παιδί τους τρώνε στην κουζίνα του σπιτιού τους. Με τα όπλα στον κρόταφο επιβάλλουν ο ένας στον άλλον κανόνες σωστής συμπεριφοράς. Ο συνεχής εκφοβισμός προκαλεί την εξέγερση του αδικημένου και καταπιεσμένου γιου, ο οποίος όμως ακρωτηριασμένος από το καθεστώς της κουζίνας δεν θα έχει χέρια να παλέψει με τον πραγματικό εχθρό, ούτε πόδια για να τρέξει μακριά του, ούτε γλώσσα για ουσιαστική αντίσταση.

N – ΕΥΡΩ – ΣΗ

(N – EURO – SE)

(Στο τραπέζι της κουζίνας, Μητέρα, Πατέρας και Γιος 14 χρονών)

- Μ: Γιατί δεν τρως;
- Γ: Δεν μ' αρέσει το ψάρι

- M: Κάνει καλό το ψάρι όμως
- Γ: Δεν μ' αρέσει. Μ' αηδιάζει
- M: Τι να σου πω; Αντί να χαίρεσαι που έχουμε την πολυτέλεια να τρώμε ψάρι..... τι να σου πω.....
- Γ: Δεν θέλω, δεν μ' αρέσει
- M: Τον ακούς; Πες του κι εσύ κάτι. Γιατί εγώ μετά είμαι η κακιά.
- Π: Παιδί μου, το ψάρι είναι υγεία. Άκου τη μητέρα σου. Είναι βιταμίνες. Είναι το πιο εκλεκτό φαί, πρέπει να μάθεις να το τρως.
- Γ: Δεν το θέλω.
- Π: Μα πρέπει να μάθεις να το θέλεις. Αυτό σου εξηγώ. Για το καλό σου.
- M: Και τι θες παιδάκι μου εσύ; Πίτσες και χάμπουργκερ; Τις αηδίες θέλεις;
- Γ: Δεν είπα πίτσες και χαμπουργκερ μόνο.
- Π: Έλα, ας μην το κάνουμε θέμα. Τρώτε.
- M: Ναι, αλλά συνέχεια μ' αυτά τα άστο το παιδί, ας το το παιδί, δεν γίνεται τίποτα. Για το καλό του τα λέμε. Να μάθει να τρώει σωστά. Να φάει και τα χάμπουργκερ, να φάει και τα γλυκά, δε λέω, αλλά δεν πρέπει να φάει και το ψάρι και την σαλάτα και τα όσπρια; Δεν πρέπει να κάνει μια υγιεινή διατροφή; Πότε θα μάθει; Όταν θα είναι αργά;
- Π: Έχει δίκιο η μητέρα σου παιδί μου . Για το καλό σου το λέμε
- M: Έλα παιδί μου, έλα αγόρι μου. Κάντο για μένα. Μη με βασανίζεις. Για μένα κάντο
- Π: Έλα αγόρι μου, κάνε μας τη χάρη. Μη στενοχωρείς τη μητέρα σου.
- Γ: Δεν πεινάω
- Π: Πως δεν πεινάς;
- M: Δεν έχει φάει τίποτα όλη μέρα
- Γ: Δεν θέλω. Δεν μ' αρέσει. Δεν έχω διακαίωμα να μην μ' αρέσει; Δεν μ' αρέσει το ψάρι
- Π: Μα πως γίνεται, το πιο νόστιμο πράγμα στον κόσμο, το πιο ακριβό να μην σ' αρέσει. Βλάκας είσαι, τι είσαι;
- M: Δεν το καταλαβαίνω αυτό το παιδί. Σε ποιον έμοιασε, δεν καταλαβαίνω. Πραγματικά.

- Π: Τη θεία σου την πήρες να την ευχαριστήσεις;
 - Γ: Για ποιο πράγμα;
 - Μ: Δεν την πήρε
 - Π: Παιδί μου, δεν σου στείλε δύο δώρα η γυναίκα; Και για χριστούγεννα και για την πρωτοχρονιά; Δεν θα πάρεις να πεις ένα ευχαριστώ;
 - Μ: Ναι, κάτι του είπες τώρα. Να πει ευχαριστώ.
 - Γ: Εγώ δεν ήθελα να μου πάρει δώρο. Και δεν μ' αρέσουν και αυτά που μου πήρε. Γιατί να πω ευχαριστώ; Δεν μου έκανε χάρη
 - Μ: Να, ακούς; Άκου τον
 - Π: Αγόρι μου η γυναίκα σου έκανε ένα δώρο, ό, τι και νά' ναι αυτό το δώρο, τι σημασία έχει αν σ' αρέσει ή όχι. Από ευγένεια, ο άλλος ξοδεύτηκε, σε σκέφτηκε, τι σημασία έχει αν σ' αρέσει;
 - Μ: Άσε, θα την πάρω εγώ μετά το φαί και θα του την δώσω, να της μιλήσεις
 - Π: Δεν είναι σωστό. Ένα ευχαριστώ
 - Γ: Δεν θέλω να της μιλήσω. Δεν την ξέρω αυτή τη γυναίκα. Μια φορά την έχω δει στη ζωή μου.
 - Μ: Δεν έχει σημασία αυτό. Η γυναίκα αυτή σου έστειλε δώρο. Είναι η αδερφή του πατέρα σου. Θα της μιλήσεις και θα πεις ένα ευχαριστώ. Τελείωσε. Τον βλέπεις πως έχει γίνει; Τον βλέπεις πως μιλάει;
 - Π: Έχει δίκιο η μητέρα σου. Ας τον τώρα. Μετά που θα την πάρεις τηλέφωνο θα της μιλήσει. Τρώτε τώρα.
-
- Π: Λίγο ανάλατο είναι ή μου φαίνεται;
 - Μ: Όχι και ανάλατο μια χαρά είναι.
 - Π: Ε, μα αφού είναι ανάλατο
 - Μ: Εσένα όλα ανάλατα σου φαίνονται. Έχεις θέμα με το αλάτι. Τι να τό' κανα; Λύσσα να τό' κανα; Έχει όσο αλάτι πρέπει
 - Π: Εμένα μου φαίνεται ανάλατο

- M: Μια χαρά αλάτι έχει.
- P: Μου πιάνεις την αλατιέρα σε παρακαλώ;
- M: Θα του βάλεις αλάτι;
- P: Ναι, παιδί μου. Πιάσε λίγο την αλατιέρα.
- M: Δεν χρειάζεται άλλο αλάτι. Μια χαρά είναι.
- P: Στο δικό μου πιάτο θα βάλω, δεν θα βάλω στο δικό σου. Πιάσε μου την αλατιέρα
- M: Δεν χρειάζεται να τρως αλάτια. Δεν κάνουν καλό. Μια χαρά είναι το φαί. Ιδέα σου είναι. Να συνηθίσεις και λίγο. Όπου βρεθείς κι όπου σταθείς, αλάτι και αλάτι. Να μάθεις χωρίς τα αλάτια στην ηλικία σου.

(ο πατέρας βγάζει όπλο και της το βάζει στον κρόταφο)

- P: Πιάσε την αλατιέρα
- M: **(η μητέρα πιάνει την αλατιέρα)** Ορίστε. Έλα. Βάλτο κάτω αυτό το πράγμα τώρα

(ο πατέρας κρύβει το όπλο πάλι)

- M: Για το καλό σου το είπα. Δεν είπα τίποτα. Προσπαθώ να περιορίσω τα αλάτια γιατί δεν κάνουν καλό. Για το καλό το κάνω
- P **(στον γιο)**: Πώς πήγε το κολυμβητήριο σήμερα;
- Γ: Καλά. Συμπαθητικά.
- P: Τι εννοείς συμπαθητικά;
- Γ: Εντάξει. Τίποτα το ιδιαίτερο
- M: Για τους αγώνες, σας είπαν τίποτα;
- Γ: Εμένα όχι. Δεν ξέρω.
- P: Τι δεν ξέρεις; Δεν θα πάρεις μέρος στους αγώνες;
- Γ: Δεν νομίζω. Δεν μου είπανε τίποτα
- M: Τον ακούς; Από μωρό παιδί στα κολυμβητήρια κι αυτό είναι το ευχαριστώ. Πλήρωνε εσύ κολυμβητήρια.
- P: Το ξέρεις ότι στην ηλικία σου είχα ήδη τρία μετάλλια; Και δεν ήμουνά τόσο καλός όσο εσύ. Δεν είχα το ταλέντο που έχεις εσύ.

- Μ: Χωρίς προσπάθεια δεν γίνεται τίποτα παιδί μου. Θέλει κι από σένα λίγο πείσμα
- Π: Είναι τελειωμένο δηλαδή;
- Γ: Ποιο;
- Π: Είναι σίγουρο ότι δεν θα είσαι στους αγώνες;
- Γ: Δεν ξέρω
- Μ: Ένα μετάλλιο στη μάνα σου δεν έχεις φέρει ποτέ. Ένα μετάλλιο μια φορά να το κρεμάσω κι εγώ να σε χαίρομαι. Μία φορά. Τι ζήτησα; Έκλαιγες για να μην σταματήσεις το κολυμβητήριο. Έκλαιγες. Το θυμάσαι;
- Π: Παιδί μου αφού είναι στο αίμα του, αφού το λένε όλοι. Αλλά βαριέται. Κατάλαβες; Βαριέται. Αυτά είναι, άμα τους τα δίνεις όλα. Άμα τους κάνεις τα χατήρια. Αυτό είναι το ευχαριστώ. Αυτή είναι η ανταμοιβή.
- Γ: Μου πιάνεις λίγο κόκα κόλα;
- Μ: Όχι κόκα κόλα ρε παιδί μου. Όχι πάλι. Φάε πρώτα και μετά. Δύο κόκα κόλες έχει πιει από το πρωί. Όχι άλλη κόκα κόλα.
- Π: Να μην χαρεί ο πατέρας σου δηλαδή. Να μην σε δει πάνω στο βάθρο. Μία φορά. Κοίτα να δεις. Κοίτα δω να δεις. Ο καλύτερος. Ο καλύτερος του συλλόγου και να τα παρατάει. Και νά' ναι άλλοι να μην μπορούν να πάρουν τα πόδια τους κι εκεί...να το παλεύουν. Δε μού' μοιασε αυτό το παιδί. Δε μού' μοιασε. Ούτε στο τόσο. Πάλεψε ρε λίγοοοο
- Μ: Να δω τι θα κάνεις όταν δεν θα μας έχεις. Να σε δω. Αν δεν μάθεις από τώρα να στέκεσαι στα πόδια σου, να διεκδικείς, τότε θα μάθεις; Πότε περιμένεις; Τώρα, βρε, τώρα που σε στηρίζουμε, πού' χεις τους γονείς σου από πίσω, πού' χεις πλάτες

(χτυπάει το τηλέφωνο, το ασύρματο)

- Μ: Να. Αυστραλία. Χίλια χρόνια θα ζήσει αυτή η γυναίκα. Η αδερφή σου. Η θεία σου είναι. Έλα σήκωσέ το εσύ
- Γ: Δεν θέλω
- Π: Σήκωσέ το, δεν είναι σωστό
- Γ: Δεν θέλω σου λέω!
- Μ: **(με όπλο στον κρόταφο του γιού της)** Σήκωσε το τηλέφωνο και μίλα στη θεία σου

(ο γιος τρομαγμένος εκτελεί τις εντολές)

- Γ: Ναι. Α, γειας σας. Ναι. Εγώ είμαι. Ναι
- Μ: **(ψιθυριστά)** Πες ευχαριστώ
- Γ: Ναι. Καλά είμαι ναι. Ναι όλοι καλά
- Μ **(ψιθυριστά):** Για τα δώρα πες. Τα δώρα
- Γ: Ευχαριστώ πολύ για τα δώρα. Ναι πολύ. Τα πήρα.
- Μ **(ψιθυριστά):** Ήταν πολύ ωραία
- Γ: Ναι, ναι. Πολύ. Ευχαριστώ θεία. Ναι
- Μ **(ψιθυριστά) :** Το μπουφάν το φοράω συνέχεια
- Γ: Ναι. Καλά. Πηγαίνω. Ναι
- Μ **(ψιθυριστά):** Το μπουφάν. Το καφέ μπουφάν, δεν το βγάζω από πάνω μου.
- Γ: Α και αυτά που μου στείλατε. Ειδικά το μπουφάν το καφέ. Ναι μου άρεσε πολύ
- Μ **(ψιθυριστά):** Δεν το βγάζω από πάνω μου. Το φοράω όλη μέρα
- Γ: Το φοράω όλη μέρα. Ναι. Ναι.
- Γ: Ναι εδώ είναι. Να σας τον δώσω. Ναι

(η μητέρα εξαφανίζει το όπλο)

- Π: Έλα. Ναι. Καλά. Καλά. Όλοι καλά. Εσύ; Το πόδι σου είναι καλύτερα; Ωραία. Ναι. Μην παίρνεις θάρρος όμως. Ναι, εννοώ μην αρχίσεις αμέσως τα έξω και το κουράζεις. Σιγά σιγά θέλει. Ναι αυτό λέω. Ναι. Ναι. Καλά. Θα σε πάρω εγώ και αύριο να τα πούμε. Θα σε πάρω απ' το γραφείο. Ναι. Κι εσύ. Άντε. Γεια. Γεια. Κι εγώ. Γεια. Ε; Ναι. Γίνανε. Βέβαια γίνανε. Προχτές. Χρυσό μετάλλιο. Τους έσκισε. Έσκισε. Ναι, βρε τι λέμε τώρα. Θα πάει τώρα για το πανελλήνιο πρωτάθλημα. Ναι κανονικά. Όλα. Είχαμε συγκίνηση, κλάματα, πάνω πάνω στο βάθρο, ο εθνικός ύμνος, όλα. Χαλασμός στις κερκίδες. Χρυσό, έτσι; Όχι μαλακίες. Ναι. Θα του πω. Άντε τώρα μην πληρώνεις, αύριο θα σε πάρω εγώ από το γραφείο. Ναι θα σου στείλω. Βέβαια θα σου στείλω. Ναι. Σε φιλώ. Γεια. Γεια.
- Μ: Ζήτησε φωτογραφίες;
- Γ: Τι της είπες;
- Π: Να βγάλουμε κάποιες φωτογραφίες, μην ξεχάσουμε.
- Μ: Ε, αύριο. Στο κολυμβητήριο. Πάμε νωρίς να μην έχει κόσμο

- Γ: Στο κολυμβητήριο;
- Π: Να βρούμε το δικό μου μετάλλιο, το παλιό. Τι άλλο;
- Μ: Μία ελληνική σημαία
- Π: Βάθρα έχει εκεί. Θα έχει φαντάζομαι
- Μ: Έχει βάθρα; Έχεις δει;
- Γ: Ναι έχει
- Π: Ντάξει μωρέ, δυο τρεις φωτογραφίες. Για τη θεία σου. Να χαρεί. Ξέρεις πως έκανε;
- Γ: Δεν θέλω εκεί.
- Μ: Γιατί δεν θες;
- Π: Και τι θα στείλουμε στην θεία σου; Τ' αρχίδια μου; Τον πούτσο μου θα στείλουμε στη θεία σου;
- Μ (**στον Πατέρα**): Έλα, μην μιλάς έτσι. (**στον γιο**): Και που θα βγουν πειστικές οι φωτογραφίες παιδί μου; Θα λέμε ότι κέρδισες τους αγώνες κολύμβησης, πού; Στο πάρκο απέναντι;
- Γ: Γιατί να το λέμε;
- Π: Γιατί τώρα το είπαμε.
- Γ: Θα μας βλέπουνε και θα γελάνε. Δεν θέλω εκεί. Γιατί είπες ψέμματα;
- Μ: Δυο τρεις φωτογραφίες θα βγάλουμε παιδί μου. Δυο λεπτά. Μέχρι να μας δούνε θά' χουμε τελειώσει
- Π: Δεν θες εκεί, ε;
- Μ: Άσε που πρωί πρωί δεν θά' ναι και κανένας. Το πολύ ο φύλακας. Τι μας νοιάζει ο φύλακας.
- Γ: Θα με κοροιδεύουνε
- Π: Ωραία. Γδύσου
- Γ: Ε;
- Π: Γδύσου
- Γ: Εδώ;
- Π: Φέρε εσύ τη σημαία. Ναι εδώ.

- Μ: Τη σημαία;
- Π: Τη μεγάλη σημαία. Και το μετάλλιο το δικό μου. Γδύσου εσύ
- Γ: Τι; Γιατί;

(ο πατέρας βγάζει το όπλο προς τον γιο)

- Π: Γδύσου είπα! Βγάλε τα ρούχα σου όλα. **(στην μητέρα με το όπλο)** Πήγαινε εσύ φέρε το μαγιό του. Και το σκουφάκι. Ανέβα στην καρέκλα εσύ. Ανέβα, μαλάκα. Άντε. Ανέβα. Έλα!

(έρχεται η μάνα με τα πράγματα – ο γιος φοράει μαγιό και σκουφάκι κολυμβητηρίου)

- Π: Το μετάλλιο. Έλα το μετάλλιο!

(η μητέρα φοράει στον γιο το χρυσό μετάλλιο)

- Π: Κάρφωσε τη σημαία εκεί. Έλα. Έλααα!!

(η μητέρα κρεμάει τη σημαία πίσω από τον γιο)

- Π: Βρέξτονα τώρα τον πούστη. Βρέξτον. ΈΛΑ. Ελααα. Τελειώνει!!

(η μητέρα πετάει μία κατσαρόλα με νερό πάνω στον γιο)

- Μ: Λίγο παιδί μου. Έτσι λίγο. Ένα λεπτάκι και θα τελειώσει
- Π: **(στην μητέρα)** Έλα τραγούδα τώρα τον εθνικό ύμνο. Τραγούδα λέμε κι ας τα λόγια
- Μ: Δυο φωτογραφίες να βγάλει ο πατέρας σου και τελειώνει
- Π: Μη μιλάς. Τραγούδααααα

(η μητέρα αρχίζει και τραγουδάει τον εθνικό ύμνο)

- Π: Έτσι μπράβο. Έτσι ο νικητής μου. Γέλα λίγο. Γέλα ρε μαλάκα. Περήφανα. Πότε θα το ξαναζήσεις στη ζωή σου. Έλα. Προς τα πάνω το κεφάλι σου. Περήφανα. Έτσι. **(τον βγάζει φωτογραφίες με το κινητό)** Έτσι μπράβο.
- Π **(στην μητέρα)**: Ντάξει, σταμάτα κι εσύ τώρα. Έλα, ντάξει. Καθίστε. **(κοιτάζει τις φωτογραφίες που έβγαλε)** Μια χαρά είναι. Μια χαρά. Πολύ καλές. **(τις δείχνει στην μητέρα)** Έ;
- Μ: Ναι. Πολύ. Πω πω. Τελείως αληθινές. Δες **(τις δείχνει στον γιο)** ε;
- Γ: Ναι
- Π: Θα χαρεί η θεία σου πολύ.

(ο γιος κλαίει)

- Π: Τι ν' αυτό τώρα;
- Μ: Αγόρι μου, είσαι καλά;
- Π: Τι ν' αυτά τώρα τα κλάματα; Βρε, συ
- Μ: Αγόρι μου, σ' αγαπάμε αγόρι μου
- Π: Μίλα παιδί μου, μην πιέζεσαι
- Μ: Τι σε πίεσε αγάπη μου; Τι σκέφτεσαι, πες μας
- Π: Να σου πω. Μπορώ να σου πω;

(ο γιος νεύει καταφατικά)

- Π: Να το λες αυτό που σε ενοχλεί. Να το λες. Μ' ακούς;
- Μ: Να λες αγόρι μου ό, τι δεν σ' αρέσει. Να το συζητάμε.
- Π: Τι σε κάνει τώρα να κλαίς; Πες μου
- Μ: Πες μας παιδί μου
- Π: Μη μιλάς εσύ. Με το γιο μου μιλάω. Κοίταξε με αγόρι μου. Σε πίεσα σε κάτι; Μίλα μου ειλικρινά.
- Γ: Κάπως. Ναι.
- Π: Κάπως ή πολύ;
- Γ: Κάπως. Αρκετά
- Π: Ωραία. Κι εσύ τι έκανες γι αυτό;
- Γ:.....
- Π: Πες μου, τι έκανες γι αυτό; Γιατί δεν μου είπες, τι κάνεις ρε μαλάκα εκεί πέρα; Γιατί δεν μου είπες άντε γαμήσου ρε μαλάκα πατέρα, άντε σάλτα και γαμήσου; Γιατί; Γι αυτό; **(βγάζει το όπλο)** Γι αυτό εδώ; Πώς όμως αλλιώς αγόρι μου; Πώς το θες ακριβώς; Θες να αντισταθείς εκ του ασφαλούς; Χωρίς ρίσκο; Τι να είσαι; Μαλάκας; Να βρίζεις γενικά στο βρόντο χωρίς το ρίσκο της συνέπειας; Εμ εκεί αγόρι μου είναι όλο το κόλπο. Εκεί θα καταπολεμήσεις το φόβο. Πάρε το ρίσκο την ώρα που απειλείται η ζωή σου, παίξτα όλα για όλα. Όρμα ντε. Να έλα. Δοκίμασε **(τον απειλεί με το όπλο, οπλίζει)** Έλα. Βρίσε με. Πες ρε τι σκέφτεσαι. Πες. Είσαι μαλάκας. Πες το. Ρίσκαρε. Πατέρας σου είμαι. Σ' αγαπάω. Έχεις καλό χαρτί. Δεν θα το κάνω εύκολα. Είναι πιθανό να μην το κάνω. Έλα. Μίλα. Μαλακηστήρι μίλα ρε. Έλα

να ανάψουνε λίγο τα αίματα. Πες. Με ξεφτύλισες ρε πατέρα. Με ξεφτυλίζεις ρε μουνί. Μην κλαις ρε. Μίλα

- Μ: Έλα ήρεμα. Έλα αγόρι μου κι εσύ. Έχε το θάρρος της γνώμης σου
- Π (ο πατέρας χτυπάει την μητέρα): Μην ασχολείσαι εσύ. Άντε μπράβο. Φέρε κανένα γλυκό να φάμε

(ο πατέρας συνεχίζει όλη την ώρα να έχει το όπλο στον κρόταφο του γιου του)

- Μ: Όχι και σήμερα γλυκό. Όχι πάλι. Ζάχαρες, ζάχαρες. Είπαμε, μια φορά την εβδομάδα
- Π: Καλά
- Μ: Αφού δεν κάνει να τρως γλυκά. Ο γιατρός το είπε δεν το λέω εγώ
- Π: Καλά.
- Μ: Άντε μπράβο κι εσύ. Αυτά που απαγορεύονται, αυτά να θέλεις. Λίγες φορές έχω βρει τις σοκολάτες ανοιγμένες νομίζεις; Λίγες φορές; Και κάνω τον μαλάκα και δεν μιλάω; Ό, τι απαγορευμένο εσύ να το θες. Εκεί. Και μία φορά που σε αφήνω την εβδομάδα και πάλι λάθος είναι. Θα σου το κόψω κι αυτό. Τ' ακούς; Δεν πα να χτυπιέσαι, δεν πα να ουρλιάζεις, θα τα κλειδώνω τα γλυκά από αύριο να δω τι θα κάνεις. Τέρμα και το μια φορά την εβδομάδα, τέρμα τ' ακούς;
- Π: Ακούω, δίκιο έχεις, μην φωνάζεις
- Γ: Δεν μπορώ....
- Π: Σσσστ. Μιλάει. Τι δεν μπορείς;
- Γ: Δεν μπορώ.....
- Μ: Τι παιδί μου; Έλα. Μίλησέ μας ελεύθερα.
- Π: Πες λοιπόν τι δεν μπορείς.
- Μ: Μίλα μας παιδί μου
- Γ: Είναι κάποια πράγματα που, ας πούμε....
- Π: Ναι;
- Γ:δεν μ' αρέσει να τα τρώω.....η ας πούμε.....
- Π: Να, μιλάει ο άνθρωπος. Ναι;

- Γ:δεν νομίζω ότι μου πάει πολύ στον χαρακτήρα μου η κολύμβηση και όλο αυτό.....με το αγωνιστικό.....δεν....δεν το έχω πολύ στο αίμα μου και τα ψάρια.....αυτά δηλαδή τα ψάρια.....όχι όλα....δε λρω για όλα.....γιατί ας πούμε μου αρέσει, μου αρέσουν τα καλαμαράκια το καλοκαίρι, το χταπόδι.....αλλά αυτά τα μεγάλα.....είναι που δεν μου πολυαρέσουνε.....και εντάξει αυτό με το νερό και με την κατσαρόλα και όλα αυτά.....καπως.....και κρυώνω με το νερό και είναι άδικο νομίζω.....που εγώ είμαι άοπλος.....γιατί σίγουρα αυτό που γίνεται τώρα.....σαν να μην είναι πολύ ισότιμο.....γιατί ο άλλος ας πούμε, εγώ....δεν έχει με τι να αντισταθεί.....και είναι φυσικό.....αλλά πιστεύω.....
- Π: Εγώ πιστεύω πως πρέπει να κάνεις κάτι για να εκτονωθείς. Εγώ πιστεύω ότι αυτό είναι που φταίει με σένα. Δεν εκτονώνεσαι. Είσαι ρε παιδί μου σαν το απόστημα, πως να το πω.....σαν ένα απόστημα που δεν σπάει, σαν κύστη είσαι, κύστη που πρέπει να βγει, κάτι τέτοιο μου θυμίζεις, πως να στο πω, πως είναι η τρίχα στο δέρμα που γυρίζει προς τα μέσα και δημιουργεί ένα εσωτερικό σπυρί, κατάλαβες, κάτι τέτοιο μου θυμίζεις. Πώς είναι ο καρκίνος, ρε παιδάκι μου, που δεν εγχειρίζεται, που δεν παίρνει εγχείρηση, τέτοιο πράγμα, πως έχει η μάνα σου, που δεν παίρνει εγχείρηση ρε παιδί μου.....
- Γ: Τι πράγμα;
- Μ: Ναι, δεν στό' χαμε πει παιδί μου, δεν στο είπαμε.....
- Γ: Ποιο; Εσύ έχεις.....μαμά
- Π: Είσαι, ρε παιδί μου, αυτός ο όγκος, ένα ογκίδιο μέσα σ' αυτό το σπίτι, που δεν εγχειρίζεται, αυτό. Αυτό μου θυμίζεις. Τον καρκίνο της μάνας σου.
- Γ: Μαμά. Ρε, μαμά, τι λέει;
- Μ: Δεν θέλαμε να σε στενοχωρήσουμε παιδί μου. Γι αυτό δεν στο είπαμε
- Π: Κοίτα να δεις τώρα. Κοίτα δω. Κοίτα φάτσα. Ούτε μ' αυτό αντιδράς παιδί μου; Δεν θα αντιδράσεις παιδί μου; Δεν θα ουρλιάξεις; Δεν θα γουρλώσεις τα μάτια; Δεν έχεις μυς κάτω από το δέρμα σου; Δεν θα κουνηθείς από τη θέση σου; Δεν θα αγκαλιάσεις την μητέρα σου; Θα κάνεις κάτι; Επιτέλους;

(ο γιος παίρνει το όπλο από τα χέρια του πατέρα)

- Π: Άντε μπράβο. Αμήν! Αμήν παναγία μου.

(ο γιος βάζει το όπλο μέσα στο στόμα του)

- Π: Έτσι μπράβο το αγόρι μου. Έτσι σε θέλω.
- Μ: Μη βιάζεσαι αγόρι μου. Πάρε το χρόνο σου. Όχι εν βρασμό. Ήρεμα. Ήρεμα και συνειδητά. Ό, τι κάνεις στη ζωή σου να είναι επιλογή σου.
- Π: Έτσι. Συγκεντρώσου

- M: Πώς είναι στο κολυμβητήριο. Πώς είναι λίγο πριν βουτήξεις με το κεφάλι; Πριν τον αγώνα;
- Π: Πως είναι εκείνο το δευτερόλεπτο πριν ακουστεί το σφύριγμα;
- M: Τέτοια συγκέντρωση θέλει.
- Π: Είσαι έτοιμος;
- M: Έχεις τη σφυρίχτρα;
- Π: Α, ναι. Δυο λεπτά αγόρι μου (**ψάχνει την σφυρίχτρα – μπορεί να είναι στα κλειδιά του**)
- M (**στον γιο**): Μείνε εκεί εσύ. Μη χάνεις τη συγκέντρωσή σου
- Π (**βρίσκει την σφυρίχτρα**): Να!
- M: Ωραία.
- Π: Πάμε;
- M: Λάβετε θέσεις. Έτοιμοι.....

(Ο πατέρας σφυρίζει με την σφυρίχτρα – ο γιος αυτοπυροβολείται)

- M: Α, χριστούλη μου. Έφυγε όλο το μυαλό στον τοίχο πίσω. Αχ, παναγία μου. Δεν μπορώ
- Π: Ποιο μυαλό;
- M: Τα μυαλά του παιδί μου, δεν τα βλέπεις; Αχ δε μπορώ να βλέπω. Ωωωωχ
- Π: Αφού δεν είχε μυαλό παιδί μου; Δεν είχε ο άνθρωπος μυαλό.
- M: Έλα. Σταμάτα.
- Π: Όχι κοίτα. Δέν έχει τίποτα ο τοίχος. Αφού δεν υπήρχε μυαλό μες στο κεφάλι του

(από εδώ και πέρα τους πιάνει νευρικό γέλιο μέχρι το τέλος)

- M: Έλα σταμάτα
- (**γονατίζουνε από το γέλιο**)
- Π: Μα τι;
- M: Έλα, δεν είναι σωστό (**γελάει**) αχ θεε μου, δεν αντέχω

- Π: Είναι ρε παιδί μου.....
- Μ: Έλα, σταμάτα.....
- Π:που δεν μπορείς να πεις, ρε παιδί μου, γι αυτό το παιδί “τίναξε τα μυαλά του στον αέρα”(γελάει)...δεν μπορείς
- Μ: Σε παρακαλώ.....σταμάτα..... (γελάει)

ΤΕΛΟΣ